

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 7253

гр. София, 28.08.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в закрито заседание на 28.08.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

като разгледа дело номер **10685** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от ГПК, вр.чл.144 от АПК.

Образувано е по молба с вх. №26470/13.072023 година по регистъра на АССГ, подадена от пълномощника на ответника за допълване на решението в частта за разноските.

Препис от молбата е изпратен на жалбоподателите за отговор в 1-седмичен срок. С депозирания писмен отговор от жалбоподателя Г. Д. Х. от 27.07.2023 година се оспорва основателността на молбата.

За да се произнесе по направеното с молбата искане, съдът излага следното:

Искането е направено от легитимирана страна и в 14-дневния срок за оспорване на съдебното решение- чл.248, ал.1 ГПК, вр.чл.144 АПК, но въпреки това е недопустимо по следните съображения:

С постановеното по делото решение съдът е осъдил жалбоподателите да заплатят на ответника разноски в размер на 100 лева.

Претенцията за разноски, макар и обусловена от разрешаване на повдигнатия спор, има относителна самостоятелност, тъй като отговорността за разноски не е правна последица, по която съдът дължи служебно произнасяне, а въпрос, по който се произнася, само, след като бъде сезиран. В чл. 248, ал. 1 ГПК е предвидено, че съдът по искане на страната може да допълни или да измени решението в частта му за разноските. Следователно текстът разграничава две хипотези, свързани с промяна на вече постановения съдебен акт в частта му, с която е определена отговорността за разноски, установени като изключение от правилото на чл. 246 ГПК.

Аналогично на чл. 250 ГПК, първата хипотеза на чл. 248, ал. 1 ГПК обхваща случаите, при които съдът не се е произнесъл по иначе валидно заявено и прието искане за разноски. Разгледаната правна характеристика на допълване на съдебния акт в обсъжданата част е процесуален способ за отстраняване непълноти при формиране волята на съда. Уредена като изключение от принципа, въведен с чл. 246 ГПК, тази

непълнота може да бъде отстранена, без да се променя вече постановения съдебен акт в същата част. Пропускът на съда да се произнесе по своевременно направеното от страната искане за разноси не се преклудира при липса на представен списък по чл. 80 ГПК, поради което и представянето на списък на разноските не е предпоставка за реализиране на допълване на решението в тази му част.

При втората хипотеза на чл. 248, ал. 1 ГПК, след като съдът е определил дължимите разноси, е налице искане от страната те да бъдат приведени в съответствие с нейното твърдение за осъществяването им, което искане не е за допълнително произнасяне (обратно на заявеното от ответника искане), а за изменение в размера на вече присъденото. По тази причина и правната последица, установена с чл. 80, изр. 2 ГПК, настъпва само по отношение на изменението на решението в частта му за разноските, каквото по същество е процесното искане, а не по отношение на неговото допълване. /т.8 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК/. Следователно в конкретния случай е приложимо задължителното тълкуване, дадено с т. 9 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г., постановено по тълкувателно дело № 6/2012 г. на ОСГК на ВКС, което обуславя недопустимостта на искането за изменение на решението, в частта за разноските, поради липса на представен списък по чл.80 ГПК, вр. чл.144 АПК. Без значение е, че се касае за заплатено възнаграждение за вещо лице прилагането на списък на разноските по чл. 80 от ГПК е било дължимо. Всякога отговорността за разноси на загубилата правния спор страна, респ. правото на спечелилата да получи репарирването им, произтича от закона – чл. 79 от ГПК, чл. 143 от АПК, чл. 161 от ДОПК. Този факт сам по себе си не освобождава страна от задължението да представи и предвидения в нормата на чл. 80 от Г. списък на разноските (виж и т. 2 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г., постановено по тълкувателно дело № 6/2012 г. на ОСГК на ВКС), което задължение също произтича от изричната правна норма, като неизпълнението му съгласно разяснението дадено с посоченото Тълкувателно Решение всякога има за последица недопустимостта на искането по чл. 248 от ГПК. (Решение № 9691 от 1.11.2022 г. на ВАС по адм. д. № 11120/2021 г., VIII о.).

Воден от гореизложеното и на основание чл.248, ал.3 от ГПК, Административен съд София- град, Второ отделение, 23-ти състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ молба с вх. №26470/13.072023 година по регистъра на АССГ, подадена от пълномощника на ответника Столичния общински съвет за допълване (а по същество за изменение) на Решение 4598/10.07.2023 година, постановено по адм.дело №10685/2022 година по описа на АССГ, в частта му за разноските.

Определението може до бъде обжалвано чрез АС София- град пред Върховния административен съд в 7-модневен срок от съобщаването му.

Определението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ:

